

Lov om, hvor vidt man ikke her har sat det rette Forhold paa Hovedet, hvor vidt det ikke vilde være langt bedre at lade Valgforfremmelserne faae en langt større Anvendelse i de lavere Klasser, altsaa søgte Folk, medens de ere unge, i den Tid, man lærer deres Kræfter at kjende, og i den Tid, da Uffædigelserne vilde kunde falde noget mindre tungt paa de paagjældende enkelte Personer end i en ældre Alder. Det vilde muligvis være heldigere at anvende et saadant Eigtelsessystem, altsaa Forfremmelser gjennem Valg paa yngre Mænd, medens Anciennitetssystemet kunde føres stærkere, gjennem i de ældre Klasser. Jeg anser det for at være et Spørgsmaal, man nøiere bør tage under Overveielse, om man ikke burde gaa en saadan Vej, og hvilket Resultat man da kommer til, vil — jeg gjentager det — faae Betydning for, hvorledes man kunde være tilbøjelig til at ordne det Forhold, som dette Forslag vedrører. Ved Siden deraf staa ogsaa Spørgsmaalet om Forholdet mellem Antallet af Befalingsmænd i de høiere og i de lavere Klasser. Thi det er jo klart, at, dersom vi ved et Hærslovsforslag fik gennemført en Forøgelse af Antallet i de høiere Klasser, vil der derigjennem vindes en Udigt til et bedre og livligere Avancement, som atter vil kunne raade Bod paa de høiere Aldersgrændser. Men jeg maa rigtig nok tilstaa, at de af Krigsbestyrelsen hidtil foreslagte Hærslovsforslag ikke frembyde nogen Udigt af den Art; tværtimod er Forholdet mellem de lavere og høiere Befalingsmændsklasser blevet endnu ugunstigere for Avancement end tidligere. Men ogsaa dette burde tages under Overveielse ved en samlet Revision af Hærsloven. Det staa altsaa for mig tydelig saaledes, at vi vilde handle urigtig ved at udbrage dette enkelte Punkt af den samlede Overveielse, selv om vi ved den hele Revision af Hærsloven maatte kunne gaa ind paa Bestemmelser, som mere eller mindre faldt sammen med de nu af Krigsbestyrelsen foreslaede. Jeg vil indrømme, at, naar man fastholder de nuværende Aldersgrændser i deres fulde Styrighed, vil der i de nærmest følgende Aar falde Mange, mellem hvilke vi vilde komme til at bellige Afgangen af nogle af de fra Krigens Tid mest forjente Mænd, Mænd, hvis Navne ere indstrevne med Berømmelse i Krigshistorien. Derte er i høj Grad bellageligt, men jeg tror ikke, at vi bør gaa til Side for et saadant Hensyn, som dog i forreste Række bliver personligt. Vi maa erindre, at i det Diebt, man i sin Tid vedtog Aldersgrændsen, maatte man kunne forudsæ en saadan Virkning og saadanne Følger, og naar vi nu staa ved det Tidspunkt, hvor disse Virkninger indtræde, maa vi ikke gysse tilbage for, hvad vi i sin Tid maatte have forudsæet. Det er jo ganske vist, at netop det Forhold, overfor hvilket vi nu staa, i en særegen Grad maa have paatrængt sig Alles Opmærksomhed. Thi man maatte vide, at blandt de Befalingsmænd, som i sin Tid i den

første Krig traadte ind ved den store Tilgang, som Hæren den Gang fik, maatte der være et stort Antal, som omtrent vare jævnaldrende og jævnaldrende ogsaa saaledes, at det Tidspunkt maatte komme, da de paa een Tid maatte falde. Man maatte kunne forudsæ, at den ligefremme jævne Afgang og de deraf følgende Forfremmelserforhold ikke kunde finde Sted ved hele den Sammensætning af Personalet, som var tilstede. Jeg skal i den Henseende ikke behøve Krigsbestyrelsen noget Bæsentligt, den kunde ganske vist have raadet Bod derpaa allerede den Gang, da Hærsloven traadte i Kraft, der kunde særlig have været gjort Mere for at fordele Personalet i de forskellige Aldersklasser. Men man havde den Gang ganske vist allerede grebet saa dybt ind i Forholdene ved de store Reduktioner, at jeg ikke skal gjøre ydeligere Bæbreidelser i den Retning. Det kunde imidlertid være stæ, at Befalingsmændene vare fordelte ligeligere, saa at de store, bratte og talrige Reduktioner kunde være undgaaede. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at den Opstilling, som sker i Anmærkningerne til Lovforslaget, gjør sig skyldig i nogen Feilregning. Der er sagt, at der i de nærmeste 5 Aar vil afgaa som Følge af Aldersgrændsen 84 Kapitainer, inklusive Ritmestere, og at der ikke vil være Sandsynlighed for Avancement for mere end 15 ved Afgang i Oberstklassen. Jeg skal nu erindre om, at dette Antal af 84 Uffædigelser i Løbet af 5 Aar i og for sig ikke er noget saa forfækkelig Uffækkende. Det Lovforslag, som blev foreslået her i Samlingen 1872—73 om Hærens Ordning, foreslog, at der aarlig skulde finde et Antal af 17 Forfremmelser Sted fra Lieutenants- til Kapitainsklassen. Vil man nu tage 17 og multiplicere det med 5, faar man et Antal af 85, og det vil altsaa svare netop til det Antal, som her i Anmærkningerne er angivet for Afgang i Kapitainsklassen i de følgende 5 Aar. Jeg skal ganske vist indrømme, at der kan afgaa flere end de her nævnte 85, men jeg tror ikke, at det derfor i og for sig skulde virke saa affækkende, da det Antal af 17 befalede Uffædigelser, som den Gang blev foreslaaet, var beregnet paa en Dødelighedsstatistik, som skulde svare til den da gjældende Aldersgrændse, nemlig 55 Aar. Man maa gaa ud fra, at en Afgang af 17 maa være det ifølge Hærsloven Regelmæssige, og om der i de følgende 5 Aar afgik nogle flere, saa mener jeg ikke, at det for Tallets Bedkommende skulde være nogen saa stor Ulempe, som man skulde tro, naar man blot hører Tallet 84. Dertil kommer, at der i Anmærkningerne kun er nævnt Afgangen i Oberstklassen som Følge af Aldersgrændsen, men det erede Medlem for Randers Amts 2den Valgfreds (N. P. Jensen) gjorde opmærksom paa, at i de siden Hærslovens Fremkomst sidst forløbne Aar er der affædiget flere af andre Grunde og navnlig i Oberstklassen langt flere, end der er faldet for Aldersgrændsen. For Aldersgrændsen er der siden Hærsloven kun